

Lectio Divina segédanyag

C év – Lk 12,32-48

A Szentmise evangéliumi szakaszához

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Asztalos Livia

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Roszkopf Rita

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka

Szerkesztő

Asztalos Livia

Tanítóhivatali nézőpont

Révai László,

Sárszegi Judit

Lektorálta: Nyúl Viktor

+ EVANGÉLIUM Szent Lukács könyvéből

Mindig álljunk készen a végső számadásra, bármikor szólít is az Úr!

Abban az időben Jézus így szólt tanítványaihoz:

(* „Ne félj, te kisdéd nyáj, hisz Atyátok úgy látta jónak, hogy nektek adja az országot. Adjátok el, amitek van, és osszátok ki a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol tolvaj nem fér hozzá, és a moly nem rágja szét. Ahol a kincsetek, ott a szívetek is. *) Csípőtök legyen felövezve, kezetekben pedig égő gyertya legyen. Hasonlítsatok az olyan emberekhez, akik urukra várnak, hogy mihelyt megérkezik a menyegzőről és zörget, rögtön ajtót nyissanak neki.

Boldogok azok a szolgák, akiket uruk megérkezésekor ébren talál. Bizony mondom nektek, felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, körüljár és felszolgál nekik. És ha a második vagy a harmadik őrváltáskor érkezve is így találja őket, boldogok azok a szolgák.

Gondoljátok meg: ha tudná a házigazda, hogy melyik órában jön a tolvaj, nem engedné betörni házába. Éberén várjátok tehát az Emberfiát, mert eljön abban az órában, amikor nem is gondoljátok.” (* Péter megkérdezte: „Uram, csak nekünk mondod ezt a példabeszédet, vagy mindenkinek?”

Az Úr így válaszolt: „Ki a hű és okos sáfár, akit ura szolgálói fölé rendel, hogy ha eljön az ideje, kiadja részüket az élelemből?

Boldog az a szolga, akit hazatérő ura ebben a tevékenységben talál. Bizony mondom nektek, hogy minden vagyonát rábízza.

De ha a szolga azt mondja magában: Uram bizonyára késni fog, és elkezdni verni a többi szolgát és szolgálót, eszik-iszik meg részegeskedik, akkor ennek a szolgának az ura megérkezik olyan napon, amikor nem is várja, és olyan órában, amikor nem gondolja. Kegyetlenül megbünteti, és a hűtlenek sorsára juttatja. Az a szolga, aki ismeri ura akaratát, de nem áll készen, hogy akarata szerint járjon el, sok verést kap. Aki azonban nem ismeri, s így tesz olyat, amiért büntetést érdemel, csak kevés verést kap.

Mert aki sokat kapott, attól sokat követelnek, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.” *)

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

³²Noli timere, pusillus grex, quia complacuit Patri vestro dare vobis regnum.

³²Ne félj, te kisdéd nyáj, hisz Atyátok úgy látta jónak, hogy nektek adja országát.

³²Ne félj, te kisdéd nyáj, mert úgy tetszett Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.

³²Ne félj te kisdéd nyáj! Úgy tetszett Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.

³²Ne félj te kicsiny nyáj; mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy néktek adja az országot.

³²Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!

³³Vendite, quae possidetis, et date eleemosynam. Facite vobis sacculos, qui non veterescunt, thesaurum non deficientem in caelis, quo fur non appropriat, neque tinea corrumpit;

³³Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol nem fér hozzá tolvaj, és nem rágja szét a moly.

³³Adjátok el, amitek van, és adjátok oda adomány gyanánt; készítsetek magatoknak el nem avuló erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem fér hozzá, és a moly meg nem rágja.

³³Adjátok el, amitek van, és osszátok ki alamizsnaként. Készítsetek magatoknak ki nem merülő erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol tolvaj hozzá nem fér és a moly meg nem rágja.

³³Adjátok el a mitek van, és adjatok alamizsnát; szerezzetek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avúlnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, ahol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti.

³³Adjátok el vagyontokat, és osszátok ki alamizsnaképpen! Szerezzetek magatoknak szét nem feshő erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem férkőzhet hozzá, s a moly sem teszi tönkre!

³⁴ubi enim thesaurus vester est, ibi et cor vestrum erit.

³⁴Ahol a kincsetek, ott a szívetek is.

³⁴Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.

³⁴Ahol a kincséd, ott a szíved is.

³⁴Mert a hol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is.

³⁴Mert ahol a kincsetek van, ott lesz a szívetek is.

³⁵Sint lumbi vestri praecincti et lucernae ardentes,

³⁵Csípőtök legyen felövezve és égjen a lámpásotok.

³⁵Legyen a csípőtök felövezve, a lámpásotok pedig meggyújtva.

³⁵Legyen csípőtök felövezve és égő gyertya a kezetekben.

³⁵Legyenek a ti derekaitok felövezve, és szövétnekeitek meggyújtva;

³⁵Legyen *derekatok* felövezve és lámpásotok meggyújtva!

³⁶et vos similes hominibus expectantibus dominum suum, quando revertatur a nuptiis, ut, cum venerit et pulsaverit, confestim aperiant ei.

³⁶Hasonlítsatok azokhoz az emberekhez, akik urukra várnak, hogy mihelyt megérkezik a menyegzőről és zörget, rögtön ajtót nyissanak neki.

³⁶Hasonlítsatok azokhoz az emberekhez, akik urukat várják, mikor visszatér a menyegzőről, hogy mihelyt jön és zörget, azonnal ajtót nyissanak neki.

³⁶Hasonlítsatok azokhoz az emberekhez, akik urukat várják vissza a menyegzőről, hogy mihelyt megjön és zörget, azonnal ajtót nyissanak neki.

³⁶Ti meg hasonlók az olyan emberekhez, a kik az ő urokat várják, mikor jő meg a menyegzőről, hogy mihelyt megjő és zörget, azonnal megnyissák neki.

³⁶Legyetek olyanok, mint azok, akik várják, mikor tér vissza uruk a menyegzőről, hogy amikor megérkezik és zörget, azonnal ajtót nyithassanak neki!

³⁷Beati, servi illi, quos, cum venerit dominus, invenerit vigilantes. Amen dico vobis, quod praecingat se et faciet illos discumbere et transiens ministrabit illis.

³⁷Boldogok azok a szolgák, akiket uruk megérkezésekor ébren talál. Bizony mondom nektek, felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, és megy, hogy kiszolgálja őket.

³⁷Boldogok azok a szolgák, akiket az úr ébren talál, amikor megérkezik. Bizony, mondom nektek: felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, aztán megy, és kiszolgálja őket.

³⁷Boldogok azok a szolgák, kiket uruk érkezése ébren talál! Bizony mondom nektek: felövezi magát, asztalához ülteti és gondosan kiszolgálja őket.

³⁷Boldogok azok a szolgák, kiket az úr, mikor haza megy, vigyázva talál: bizony mondom néktek, hogy felövezvén magát, leülteti azokat, és előjövén, szolgál nekik.

³⁷Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik, virrasztva talál! Bizony, mondom nektek, felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, odamegy, és felszolgál nekik.

³⁸Et si venerit in secunda vigilia, et si in tertia vigilia venerit, et ita invenerit, beati sunt illi.

³⁸És ha a második vagy a harmadik őrváltáskor érkezve is így találja őket, boldogok azok a szolgák.

³⁸S ha a második őrváltáskor vagy a harmadik őrváltáskor jön, és így találja őket, boldogok azok a szolgák.

³⁸Ha pedig a második, vagy a harmadik őrváltáskor jön: Boldogok azok (a szolgák), ha így találja őket.

³⁸És ha megjő a második őrváltáskor, és ha a harmadik őrváltáskor jó meg, és úgy találja őket, boldogok azok a szolgák!

³⁸És ha a második vagy a harmadik őrváltáskor érkezik is, és virrasztva találja őket: boldogok azok a szolgák!

³⁹Hoc autem scitote, quia, si sciret pater familias, qua hora fur veniret, non sineret perfodi domum suam.

³⁹Gondoljátok meg: ha tudná a házigazda, hogy melyik órában jön a tolvaj, nem engedné betörni házába.

³⁹Azt is fontoljátok meg: ha tudná a házigazda, hogy melyik órában jön a tolvaj, nem engedné betörni a házába.

³⁹Gondoljátok meg: ha tudná a házigazda, melyik órában jön a tolvaj, (bizonyára virrasztana és) nem engedné betörni házába.

³⁹Ezt pedig jegyezzétek meg, hogy ha tudná a ház gazdája, mely órában jó el a tolvaj, vigyázna, és nem engedné, hogy az ő házába törjön.

³⁹Kétségtelen, ha tudná a ház ura, melyik órában jön a tolvaj, nem hagyná, hogy betörjön a házába.

⁴⁰Et vos estote parati, quia, qua hora non putatis, Filius hominis venit ”.

⁴⁰Legyetek ti is készen, mert olyan órában, amikor nem is gondoljátok, eljön az Emberfia.”

⁴⁰Ti is legyetek készen, mert amelyik órában nem is gondoljátok, eljön az Emberfia.«

⁴⁰Ti is álljatok készen, mert az Emberfia abban az órában jön, amikor nem is gondoljátok.”

⁴⁰Ti is azért legyetek készek: mert a mely órában nem gondolnátok, abban jó el az embernek Fia.

⁴⁰Ti is legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor nem is gondoljátok!

⁴¹Ait autem Petrus: “ Domine, ad nos dicis hanc parabolam an et ad omnes? ”.

⁴¹Péter megkérdezte: „Uram, ezt a példabeszédet csak nekünk mondod, vagy mindenkinek?”

⁴¹Péter ekkor megkérdezte: »Uram! Nekünk mondod ezt a példabeszédet, vagy mindenkinek?«

⁴¹Péter erre megkérdezte: „Uram, nekünk mondod ezt a példabeszédet vagy mindenkinek?”

⁴¹Monda pedig néki Péter: Uram, nekünk mondod-e ezt a példázatot, vagy mindenkinek is?

⁴¹Péter ezt kérdezte:

– Uram, nekünk mondod ezt a példázatot, vagy mindenkinek?

⁴²Et dixit Dominus: “ Quis putas est fidelis dispensator et prudens, quem constituet dominus super familiam suam, ut det illis in tempore tritici mensuram?

⁴²Az Úr így válaszolt: „Ki a hű és okos sáfár, akit ura szolgálai fölé rendelt, hogy ha eljön az ideje, kiadja részüket az élelemből?

⁴²Az Úr így válaszolt: »Mit gondolsz, ki az a hű és okos intéző, akit az úr a háza népe fölé rendel, hogy idejében kiadja részüket az élelemből?

⁴²Az Úr így felelt: „Mit gondoltok, ki a hű és okos kulcsár, akit ura a háznép fölé rendelt, hogy kiadja búzarészüket kellő időben?

⁴²Monda pedig az Úr: Kicsoda hát a hű és bölcs sáfár, kit az úr gondviselővé tőn az ő háza népén, hogy adja ki nekik élelmüket a maga idejében?

⁴²Az Úr így válaszolt:

– Ki tehát a hűség és előrelátó sáfár, akit az úr szolgálai fölé rendel majd, hogy idejében kiadja élelmüket?

⁴³Beatus ille servus, quem, cum venerit dominus eius, invenerit ita facientem.

⁴³Boldog az a szolga, ha megérkeztek ura ilyen munkában találja.

⁴³Boldog az a szolga, akit ura éppen a munkában talál, amikor megérkezik.

⁴³Boldog az a szolga, ha visszatérő ura éppen a tevékenységben találja.

⁴³Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor haza jó, ilyen munkában talál!

⁴³Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, éppen a munkában talál!

⁴⁴Vere dico vobis: Supra omnia, quae possidet, constituet illum.

⁴⁴Mondom nektek, hogy minden vagyonát rábízza.

⁴⁴Bizony, mondom nektek: minden vagyona fölé rendeli őt.

⁴⁴Igaz, amit mondok nektek: minden vagyona fölé rendeli őt.

⁴⁴Bizony mondom nektek, hogy minden jószága felett gondviselővé teszi őt.

⁴⁴Bizony, mondom nektek, hogy egész vagyona fölé rendeli.

⁴⁵Quod si dixerit servus ille in corde suo: “Moram facit dominus meus venire”, et coeperit percutere pueros et ancillas et edere et bibere et inebriari,

⁴⁵De ha a szolga azt mondja magában: Uram csak sokára tér vissza – és elkezd verni a többi szolgát és szolgálót, eszik-iszik meg részegeskedik –

⁴⁵De ha ez a szolga azt mondja magában: ‘Késik az én uram’, és verni kezdi a szolgákat és szolgálókat, eszik-iszik és részegeskedik,

⁴⁵De ha az a szolga ezzel a gondolattal: késlekedik még uram, verni kezdi a többi szolgát és szolgálót, eszik-iszik és részegeskedik,

⁴⁵Ha pedig az a szolga így szólna az ő szívében: Halogatja még az én uram a hazajövetelt; és kezdené verni a szolgákat és szolgálóleányokat, és enni és inni és részegeskedni:

⁴⁵De ha az a szolga ezt mondja szívében: „Késik az én uram”, és verni kezdi a szolgákat és szolgálókat, enni, inni és részegeskedni kezd;

⁴⁶veniet dominus servi illius in die, qua non sperat, et hora, qua nescit, et dividet eum partemque eius cum infidelibus ponet.

⁴⁶akkor ennek a szolgának az ura olyan napon érkezik meg, amikor nem várja, és olyan órában, amikor nem gondolja. Kegyetlenül megbünteti, és a hűtlenek sorsára juttatja.

⁴⁶megjön annak a szolgának az ura azon a napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyet nem ismer. Elkergeti őt, és a hűtlenek sorsára juttatja.

⁴⁶megjön az ura azon a napon, amikor nem várja, s abban az órában, amikor nem is sejti. Kegyetlenül megbünteti és a hűtlenek sorsára juttatja.

⁴⁶Megjő annak a szolgának az ura, a mely napon nem várja és a mely órában nem gondolja, és kettévágatja őt, és a hitetlenek sorsára juttatja.

⁴⁶azon a napon jön majd meg annak a szolgának az ura, amelyiken nem várja, és abban az órában, amelyikben nem gondolja, és kettévágatja, s a hűtlenek sorsára juttatja.

⁴⁷Ille autem servus, qui cognovit voluntatem domini sui et non praeparavit vel non fecit secundum voluntatem eius, vapulabit multis;

⁴⁷Az a szolga, aki ismeri ura akaratát, de nem áll készen, hogy akarata szerint járjon el, sok verést kap.

⁴⁷Az a szolga pedig, aki ismerte ura akaratát, és nem készült vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést fog kapni.

⁴⁷Az a szolga, aki ismeri ura akaratát és mégsem áll készen és nem tesz akarata szerint, sok verést kap.

⁴⁷És a mely szolga tudta az ő urának akaratát, és nem végezte el, sem annak akarata szerint nem cselekedett, sokkal büntetettik meg;

⁴⁷Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem készült fel vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap.

⁴⁸qui autem non cognovit et fecit digna plagis, vapulabit paucis. Omni autem, cui multum datum est, multum quaeretur ab eo; et cui commendaverunt multum, plus petent ab eo.

⁴⁸Aki azonban nem ismeri, s így tesz olyat, amiért büntetést érdemel, csak kevés verést kap. Mert aki sokat kapott, attól sokat követelnek, és akire sokat bíztak, attól annál többet kívánnak.

⁴⁸Aki pedig nem ismerte, és úgy tette azt, amiért büntetést érdemel, kevesebb verést kap. Mert attól, akinek sokat adtak, sokat fognak követelni, és attól, akire sokat bíztak, többet fognak számon kérni.

⁴⁸Aki pedig nem ismeri, de büntetésre méltót tesz, kevesebb verést kap. Mindattól, akinek sokat adtak, sokat fognak követelni, és akire többet bíztak, attól még többet fognak számon kérni.

⁴⁸A ki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebbel büntetettik. És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és a kire sokat bíztak, többet kívánnak tőle.

⁴⁸Amelyik viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Mindenkitől, akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.

1.2. Kontextuális – kánoni párhuzamok

Párhuzamok Lukács evangéliumán belül

11,41 “Adjátok oda inkább, ami benne van, a rászorulóknak, és akkor tiszták lesztek egészen.”

16,1 “Aztán a tanítványokhoz fordult: „Egy gazdag embernek volt egy intézője. Bevádolták nála, hogy eltékozolja vagyonát.”

18,22 “Ennek hallatára Jézus ezt mondta neki: „Egy dolognak még híjával vagy. Mindenedet, amid csak van, add el, s oszd szét a szegények közt, és kincsed lesz a mennyben. Aztán gyere és kövess engem.”

22,27 “Mert ki nagyobb, aki az asztalnál ül, vagy aki felszolgál? Nyilván az, aki az asztalnál ül. Én mégis úgy vagyok köztetek, mintha a szolgátok volnék.”

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mt 6,19-21 “Ne gyűjtsetek magatoknak kincset a földön, ahol moly rágja és rozsda marja, s ahol betörnek és ellopják a tolvajok! A mennyben gyűjtsetek kincset, ahol nem rágja moly és nem marja rozsda, s ahol nem törnek be és nem lopják el a tolvajok! Ahol a kincsed, ott a szíved is.”

Mt 24,43-51 “Gondoljatok erre: Ha a ház ura tudná, hogy melyik órában jön a tolvaj, bizonyára virrasztana, és nem engedné, hogy házába betörjön. Legyetek hát készen, mert az Emberfia abban az órában jön el, amelyikben nem is gondoljátok! Ki a hű és okos szolga, akit ura háza népe fölé rendelt, hogy idejében enni adjon nekik? Boldog az a szolga, ha ura hazatérve ilyen munkában találja! Bizony mondom nektek, egész vagyona fölé rendeli. De ha a szolga hitvány, s magában azt gondolja, hogy »Késik a gazdám« – ezért ütni-verní kezdi a többi szolgát, és együtt eszik-iszik a részegekkel; ura egy olyan napon jön meg, amikor nem várja, és olyan órában, amikor nem is sejtí. Kettévágatja és a képmutatók sorsára juttatja. Ott sírás és fogcsikorgatás lesz.”

Mt 25,1-13 “A mennyek országa hasonlít a tíz szűzhez, akik fogták lámpásukat, és a vőlegény elé mentek. Öt balga volt közülük, öt pedig okos. A balgák lámpásukat ugyan elvitték, de olajat nem vittek bele. Az okosak lámpásukkal együtt olajat is vittek korsójukban. A vőlegény késett, így valamennyien elálmosodtak és elaludtak. Éjfélkor kiáltás hallatszott: Itt a vőlegény, menjetek ki elébe! – Erre a szűzek mind fölkeltek, és rendbe hozták lámpásukat. A balgák kérték az okosakat: Adjátok egy kis olajat! Lámpásunk kialvóban van. – Nem adunk – felelték az okosak –, mert akkor nem lesz elég se nekünk, se nektek. Menjetek inkább az árusokhoz és vegyetek

magatoknak. Míg odavoltak vásárolni, megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bevonultak vele a menyegzőre. Ezzel az ajtó bezárult. Később megérkezett a többi szűz is. Beszóltak: Uram, Uram, nyiss ki nekünk! De ő így válaszolt: Bizony mondom nektek, nem ismerlek benneteket. Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát.”

Mt 25,21 “Jól van, te hűséges, derék szolga – mondta neki ura. – Minthogy a kevésben hű voltál, sokat bízok rád: menj be urad örömébe!”

Mk 10,21 “Jézus ránézett és megkedvelte. „Valami hiányzik még belőled – mondta neki. – Menj, add el, amid van, oszd szét a szegények közt, és így kincsed lesz az égben, aztán gyere és kövess engem!”

Mk 13,35 “Legyetek hát éberek! Nem tudjátok ugyanis, mikor érkezik meg a ház ura: lehet, hogy este, lehet, hogy éjfélkor vagy kakasszóra vagy reggel.”

Jn 13,4-5 “Mégis fölkelt a vacsora mellől, levetette felsőruháját, fogott egy vászonkendőt, és maga elé kötötte. 5Aztán vizet öntött egy mosdótálba, majd hozzáfogott, hogy sorra megmossa, s a derekára kötött kendővel megtörölje tanítványainak a lábát.”

Jn 21,15-17 “Miután ettek, Jézus megkérdezte Simon Pétertől: „Simon, János fia, jobban szeretsz engem, mint ezek?” „Igen, Uram – felelte –, tudod, hogy szeretlek.” Erre így szólt hozzá: „Legeltesd bárányaimat!” Aztán másodszor is megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz engem?” „Igen, Uram – válaszolta –, tudod, hogy szeretlek.” Erre azt mondta neki: „Legeltesd juhaimat!” Majd harmadszor is megkérdezte tőle: „Simon, János fia, szeretsz?” Péter elszomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte: „Szeretsz engem?” S így válaszolt: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek.” Jézus ismét azt mondta: „Legeltesd juhaimat!”

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

Kiv 12,11 “Így fogyasszátok: a derekatok felövezve, saru a lábatokon, bot a kezetekben. Sietve egyétek, mert ez az Úr átvonulása.”

Péld 13,7 “Van, aki játssza a nagyot, noha semmije sincs, más a szegényt adja, bár nagy a vagyona.”

Dán 7,18.27 “De a Fölséges szentjei nyerik el a királyságot, és az országot örökké birtokolni fogják, örökön-örökké.” “Azután a Fölséges szentjeinek népe nyeri el a királyságot, a hatalmat és a legnagyobb országot az egész ég alatt. Az ő országa örökkévaló ország lesz, neki szolgál, és neki engedelmeskedik minden uralkodó.”

ApCsel 4,34 “Nem akadt köztük szűkölködő, mert akinek földje vagy háza volt, eladta, és az érte kapott pénzt elhozta”

ApCsel 22,14 “Ő meg folytatta: Atyáink Istene kiválasztott, hogy ismerd meg akaratát, lásd az Igazat, és halld szájából a szót.”

Róm 2,18 “ismered is akaratát és ki tudod választani a jobbat, mert a törvény megtanított rá.”

1Kor 4,1 “Úgy tekintsenek minket az emberek, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak gondnokait.”

Ef 6,14 “Így készüljétek föl: csatoljátok derekatokra az igazság övét, öltsetek magatokra a megigazulás páncélját”

1Tessz 5,2 “Magatok is pontosan tudjátok, hogy az Úr napja úgy érkezik el, mint éjjel a tolvaj.”

Jak 4,17 “Aki tehát tudna jót tenni, de nem tesz, bűnt követ el.”

1Pt 1,13 “Ezért övezzétek fel gondolkodástokat, legyetek józanok, mindenestül reméljétek abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenése hoz nektek.”

2Pt 2,21 “Mert jobb lett volna nekik, ha nem ismerték volna a nekik adott szent parancsokat, mint hogy aztán hűtlenné lettek hozzájuk.”

Jel 3,20 “Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.”

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.1. Catena Aurea

E heti szakaszunkkal kapcsolatosan Alexandriai Szent Cirill a következő megjegyzést, magyarázatot tette:

³²*Ne félj, te kisdéd nyáj, hisz Atyátok úgy látta jónak, hogy nektek adja országát.*

Alexandriai Szent Cirill: Hogy miért nem szükséges félniük, a következő szavakkal mutatja meg: *Hiszen Atyátok elhatározta, hogy odaadja nektek az országát*, mintha azt akarná mondani ezzel egyidejűleg: Hogyan is ne akarna kegyes lenni felétek az, aki ilyen értékeset ajándékoz? Mert habár a nyáj kicsi, csekély természete szerint, csekély számban, csekély tekintélyben – az Atya jósága ennek a kicsi nyájnak viszont a mennyei szellemek osztályrészét adományozza, mégpedig a Mennyek országát.

Mivel pedig ti tehát a Mennyeek országát birtokoljátok, vegyétek semmibe a földi kincseket!

Felhasznált irodalom:

Thomas von Aquin: Goldene Kette oder fortlaufende, ganz aus den Stellen der Kirchenväter und Kirchenschriftsteller bestehende und kunstvoll verbundene Auslegung der vier Evangelien; übers. von Johannes N. Oischinger, 7 Bde., Regensburg 1881-1883

<http://www.caten-aurea.de/ljcpenn19.html>

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

A példabeszédek célja

546 Jézus példabeszédek által -- melyek tanításának jellegzetességei -- hív arra, hogy belépünk az Országba. Általuk hív meg az Ország ünnepi lakomájára, ugyanakkor radikális döntést kíván: az Ország elnyeréséért az embernek mindent el kell ajánlkozni; a szavak nem elegendők, tettekre van szükség. A példabeszédek szinte tükröt tartanak az ember elé, melyben fölismerheti: sziklás talajként vagy jó földként fogadja-e be az ígét? Mit kezd a kapott talentumokkal? A példabeszédek lényegi magva Jézus és az Ország jelenléte a földön. Az embernek be kell lépnie az Országba, azaz Krisztus tanítványává kell lennie, hogy "megismerje a mennyek országának titkait" (Mt 13,11). A "kívülállóknak" (Mk 4,11) minden rejtve marad.

Jézus kised nyája vagyunk

754 "Az Egyház ugyanis ahol, melynek egyetlen és megkerülhetetlen ajtaja Krisztus. Ugyanakkor nyáj is, melyről Isten előre hirdette, hogy Ő maga lesz a pásztor, s melynek juhait, bár emberi pásztorok legeltetik, mégis maga Krisztus, a Jó Pásztor, a Pásztorok Fejedelme vezeti és táplálja szüntelen, aki életét adta a juhokért."

764 "Ez az ország Krisztus szavában, tetteiben és jelenlétében ragyogott föl az embereknek." Jézus szavát befogadni annyit jelent, mint "magát az országot befogadni". Ennek az országnak a csírája és kezdete azok "kised nyája" (Lk 12,32),

akiket Jézus maga köré gyűjt, s akiknek Ő a pásztor. Ők alkotják Jézus igazi családját. Akiket így maga köré gyűjt, azoknak egy új cselekvésmódot és egy saját imádságot tanít.

Jézus a rászorulóknak szolgálatra hív minket

1932 A kötelesség, hogy mások felebarátja legyünk és tevékenyen szolgáljunk nekik, még sürgetőbbé válik, ha a szóban forgó személyek bármilyen szempontból különösen ínséget szenvedők. "Amit a legkisebb testvéreim közül egynek is tettetek, nekem tettétek" (Mt 25,40).

Jézus szabad szolgálatra hív minket

160 Ahhoz, hogy a hit válasza emberi legyen, "lényeges (...), hogy az ember hitével szabadon válaszoljon Istennek"; ezért "akarata ellenére senkit sem szabad kényszeríteni a hit elfogadására. A hit aktusa ugyanis természete szerint szándékos tett." "Isten az embereket arra hívja, hogy lélekben és igazságban szolgáljanak neki, tehát lelkiismeretben kötelezi, de nem kényszeríti őket. (...) Ez leginkább Jézus Krisztusban mutatkozott meg." Krisztus meghívott a hitre és a megtérésre, de semmiképpen nem kényszerített. "Tanúságot tett ugyanis az igazságról, de az ellentmondókra nem akarta ráerőltetni. Országáé ugyanis (...) abból a szeretetből gyarapszik, melyen a kereszten fölmagasztalt Krisztus magához vonzza az embereket."

Jézus, az Emberfia

440 Jézus elfogadta Péter hitvallását, aki őt Messiásnak ismerte el, de közvetlen utána meghirdette az Emberfiára váró szenvedést. Messiási királyságának igazi tartalmát az Emberfiának -- "aki alászállott a mennyből" (Jn 3,13) -- transzcendens mivoltában és a Szenvedő Szolga megváltó küldetésében tárta föl: "Az Emberfia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak, és odaadja életét váltságul sokakért" (Mt 20,28). Ezért királyságának igazi értelme csak a kereszti magasságában nyilvánult meg. Csak a föltámadás után hirdethette Péter Isten népe színe előtt az Ő messiási királyságát: "Tudja meg hát Izrael egész háza teljes bizonyossággal, hogy Isten Úrrá és Krisztussá tette Őt, ezt a Jézust, akit ti keresztre feszítettetek!" (ApCsel 2,36).

460 Az Ige testté lett, hogy bennünket az "isteni természet részeseivé tegyen" (2Pt 1,4): "Isten Igéje azért ember, és aki Isten Fia, azért lett az ember fiává, hogy az ember Isten Igéjével egyesülve és a gyermekké fogadást fölfogva Isten fiává legyen". "Ő azért lett emberré, hogy mi istenekké váljunk." "Isten egyszülött Fia, mert istenségének részesévé akart tenni minket, magára vette természetünket, hogy emberré lévén az embereket istenekké tegye."

2.2.2. Pápai gondolatok

Szent II. János Pál pápa: *Catechesi tradendae*

Lk 12,32

35. A gyermekek és az ifjúság jelentősége

Elődünk, VI. Pál pápa így határozta meg a negyedik általános Szinódus tárgyát: „Korunk hitoktatása, különös tekintettel a gyermekekre és az ifjúságra.” A fiatalság számbeli növekedése nagy reménységeket hordoz magában, ugyanakkor aggodalmakra is okot ad, s ez az utóbbi különösen is jellemzi a mi korunkat. Bizonyos területeken ugyanis, s főleg a harmadik világban, a lakosságnak több mint a fele tizennyolc, illetve harminc év alatt van. Ez pedig sok százmillió gyermek- és serdülőkorú embert jelent, akik most tartanak érett felnőttkoruk felé. De ez csak a számok mérlegelése, amin túl az újabb események és a napi híradások azt mutatják, hogy a fiataloknak ezt a megszámlálhatatlan sokaságát – annak ellenére, hogy több oldalról félelmek és kételyek veszik körül és vezetik közömbös könnyelműségbe vagy a kábítószeres élvezetébe őket, sőt a nihilizmus és a terrorizmus is kísért – többségükben egészséges emberek alkotják, akik a sok veszedelem közepette is elszánják magukat a jövőbeni emberi kultúra felépítésére. Lelkipásztori gondunk kérdezteti velünk: Hogyan lehet megmutatni ennek a gyermekekből és fiatalokból álló sokaságnak Jézus Krisztust, az emberré lett Istent? Mégpedig nemcsak kíváncsiságból származó felületes megismerés szintjén, hanem olyan megismerésben, amelynek eredményeként napról napra jobban megérthetik Krisztus személyét, evangéliumát és Isten terveit, aki kinyilatkoztatta őt nekünk; azt a felhívást, amelyet Krisztus mindegyikünkhez intéz, és azt az Országot, amelyet ebben a világban a benne hívők „kisdud nyájaként” (Lk 12,32) alapított, s amely majd csak az örökkévalóságban válik tökéletessé benne? Hogyan lehetne azt elérni, hogy

Krisztus Országának reménységét, tartalmát, erejét, alapvető követelményeit és a szeretet törvényét megérthessék?

Ezért szemügyre kell vennünk a hitoktatásnak azokat a sajátosságait, amelyekre korosztályonként ügyelnie kell.

Szent II. János Pál pápa: Laborem exercens

vö. Lk 12,42-48

A Kinyilatkoztatás a munkáról

116. Az Ószövetség könyveiben sok hivatkozást találunk az emberi munkára s a különféle foglalkozásokra. Szó van például az orvosról,¹ a gyógyszerésről,² a kézműves-művészről,³ az ácsról,⁴ – ezeket a szavakat a mai vasmunkásokra is átvihetjük –, a fazekasról,⁵ a földművesről,⁶ az írástudóról,⁷ a hajósról,⁸ az építészről,⁹ a muzsikusról,¹⁰ a pásztorról,¹¹ és a halásról.¹² Ismerjük az asszony munkájáról szóló szép részletet.¹³ Jézus Krisztus is, amikor példabeszédeket mond Isten országáról, állandóan hivatkozik az emberi munkára: a pásztor,¹⁴ a földműves,¹⁵ az orvos,¹⁶ a magvető,¹⁷ a családfő,¹⁸ a szolga,¹⁹ a gondnok,²⁰ a halász,²¹ a

¹ vö. Sir 38,1

² vö. Sir 38,4-8

³ vö. Kiv 31,1-5; Sir 38,21

⁴ vö. Ter 4,22; Iz 44,12

⁵ vö. Jer 18,3; Sir 38,29

⁶ vö. Ter 9,20; Iz 5,1

⁷ vö. Préd 12,9-12; Sir 39,1-8

⁸ vö. Zsolt 108,23-30; Bölcs 14,2-3a

⁹ vö. Ter 11,3; 2Kir 12,12; 22,5

¹⁰ vö. Ter 4,21

¹¹ vö. Ter 4,2; 37,3; Kiv 3,1; 1Sám 16,11

¹² vö. Ez 47,10

¹³ vö. Péld 31,15-27

¹⁴ Jn 10,1-16

¹⁵ vö. Mk 12,1-12

¹⁶ vö. Lk 4,23

¹⁷ vö. Mk 4,1-9

¹⁸ vö. Mt 13,52

¹⁹ vö. Mt 24,45; Lk 12,42-48

²⁰ vö. Lk 16,1-8

²¹ vö. Mt 13,47-50

kereskedő,²² és a napszámos²³ munkájára. Beszél az asszonyok különféle munkáiról is.²⁴ Az Apostolok tevékenységét az aratók²⁵ vagy a halászok²⁶ kétkézi munkájához hasonlítja, de hivatkozik az írástudók munkájára is.²⁷

Szent II. János Pál pápa: Pastores gregis

vö. Lk 12,32

„Bízzatok, én legyőztem a világot!” (Jn 16,33)

66. A Szentírás az Egyházat nyájhoz hasonlítja, „melyről Isten előre hirdette, hogy Ő maga lesz a pásztor, s melynek juhait, bár emberi pásztorok legeltetik, mégis maga Krisztus, a Jó Pásztor, a Pásztorok Fejedelme vezeti és táplálja szüntelen, aki életét adta a juhokért”.²⁸ Vajon nem maga Jézus nevezte kised nyájnak tanítványait, és nem ő biztatta őket, hogy ne féljenek, hanem reménykedjenek? (vö. Lk 12,32).

Ezt a biztatást Jézus többször is megismételte tanítványai felé: „A világban szorongatástok lesz, de bízzatok, én legyőztem a világot” (Jn 16,33). Amikor visszatérni készült az Atyához, miután megmosta apostolai lábát, mondta nekik: „Ne nyugtalankodjék a szívetek”, és hozzáfűzte: „Én vagyok az út (...) Senki sem jön az Atyához, csak énáltalam.” (Jn 14,1-6.) Ezen az úton, aki Krisztus, a kised nyáj, az Egyház elindult, és (Ő vezeti, a Jó Pásztor, aki „miután kieresztette a juhait mind, előttük megy és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját” (Jn 10,4).

Jézus Krisztus példáját és nyomait követve a püspök is megy, hogy hirdesse a világnak Őt, az ember, minden ember Üdvözítőjét. Az evangélium misszionáriusaként a püspök cselekszik az emberi természetet ismerő és korunk emberéhez közel álló Egyház nevében. Ezért az evangéliumi radikalizmusból erőt merítve az is kötelessége, hogy leleplezze a hamis antropológiákat, hogy visszaszerezze az ideológiai folyamatok által elorzott értékeket és föltárja az igazságot. Elismételheti az Apostollal együtt: „Azért fáradozunk és küzdünk, mert

²² vö. Mt 13,54

²³ vö. Mt 20,1-16

²⁴ vö. Mt 13,33; Lk 15,8

²⁵ vö. Mt 9,37; Jn 4,35-38

²⁶ vö. Mt 4,19

²⁷ vö. Mt 13,52

²⁸ Lumen gentium 6.

bízunk az élő Istenben, aki minden embernek Üdvözítője, kivált a hívőnek” (1Tim 4,10).

A püspök tevékenységét tehát az a bátorság jellemzi, ami a Szentlélek tevékenységének a gyümölcse (vö. ApCsel 4,31). Így tehát, amikor önként elindul hirdetni Jézus Krisztust, s bizakodva és bátran vállalja küldetését, pontifex lesz, valóban „híddá” lesz minden ember felé. A pásztor szeretetével megy keresni a bárányokat, Jézust követve, aki mondta: „Más juhaim is vannak, melyek nem ebből az akolból valók, azokat is ide kell vezetnem; hallgatni fognak a szavamra, és egy nyáj lesz és egy pásztor” (Jn 10,16).

Ferenc pápa: Evangelii gaudium

Lk 12,32

92. Ebben rejlik az igazi gyógyulás, lévén hogy a másokkal való kapcsolatba lépésünk módja valóban meggyógyít, s nem megbetegít bennünket. Ez egy misztikus, szemlélődő testvériség, mely képes felnézni a felebarát szent nagyságára, képes minden emberi lényben felfedezni Istent, akinek szeretetéhez kapcsolódva el képes elviselni az együttélés terheit, képes kitárni a szívét Isten szeretete előtt, hogy mások boldogságát úgy keresse, ahogyan azt jószágos Atyjuk keresi. Éppen ebben a korszakban, még ott is, ahol „kisdéd nyáját” alkotnak (Lk 12,32), az Úr tanítványai arra hivatottak, hogy olyan közösségként éljenek, mely a föld sója és a világ világossága (vö. Mt 5,13-16). Arra vannak meghíva, hogy legyenek a tanúi egy mindig új módon evangelizáló összetartozásnak.²⁹ Ne hagyjuk, hogy elrabolják tőlünk a közösséget!

Lk 12,32

141. Csodálatosak az erőforrások, melyeket az Úr a népével való párbeszédben felhasznál, hogy mindenkinek kinyilatkoztassa misztériumát, hogy emelkedett és igényes tanítással magával ragadja az egyszerű népet. Úgy hiszem, a titok abban áll, ahogyan Jézus a népre tekint, túl annak minden gyöngeségén és elesettségén: „Ne félj, te kisdéd nyáj, hisz Atyátok úgy látta jónak, hogy nektek adja országát” (Lk 12,32). Jézus ezzel a lelkülettel prédikál. Örömmel eltelve áldja az Atyát a Lélekben, aki a kicsinyeket vonja magához: „Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, hogy

²⁹ vö. Propositio 8.

elrejtetted ezeket a bölcsek és okosak elől, és kinyilvánítottad a kicsinyeknek” (Lk 10,21). Az Úr igazán örül a népével folytatott párbeszédnek, és a prédikálónak részesednie kell az Úr népe iránt érzett örömeiben.

2.3. Liturgikus vonal

Az evangéliumi szakasz kapcsolódási pontjai a szentmise szertartásának egyéb szövegeivel

A mai *evangélium* (Lk 12,32-48) az állandó készenlétre, az Úr érkezésének mindig éber várakozására figyelmeztet. A liturgia többi szövegében pedig ezt a gondolatot kiegészíti egy másik, ehhez kapcsolódó, melyet a bizonytalanba való ugrás jellemez. Ábrahám „elindult anélkül, hogy tudta volna, hová megy”, hangzik a *szentleckében* (Zsid 11,1-2.8-19). Az *olvasmány* (Bölcs 18,6-9) pedig az egyiptomi kivonulásról szól. Bár azt halljuk, ez nem érte őket váratlanul, a kivonulás eseménye mégis egy teljes ráhagyatkozást igényelt az isteni megszabadító gondviselésre.

Az *egyetemes könyörgésekben* ismét az evangéliumi készenlét témája kerül előtérbe, ahogyan a papi bevezető is szól: „Kérjük, testvéreim, a mi Urunkat, Jézus Krisztust, hogy eljövetele mindenkor készen találjon bennünket!”. Az *alleluja vers* (Mt 24,42a és 44) is a virrasztás gondolatát hangsúlyozza Máté sorainak segítségével: „virrasszatok és álljatok készen, mert nem tudjátok, hogy az Emberfia mikor érkezik”. Ez esetben kapcsolódási pontot jelent az Emberfia motívuma is, melyben a lukácsi szakaszban is találkozhatunk Jézus szavaiban: „éberen várjátok tehát az Emberfiát, mert eljön abban az órában, amikor nem is gondoljátok”.

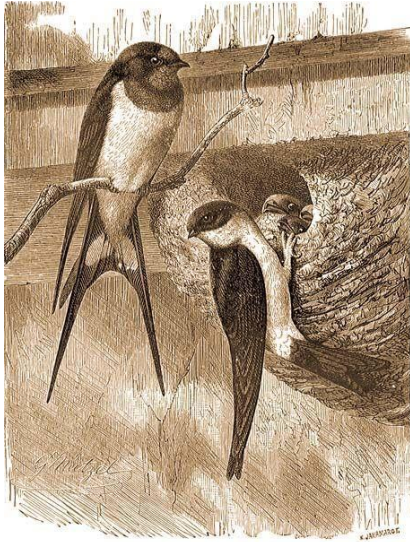
Az első *áldozási ének* (Zsolt 147,12.14 – „Isten népe, magasztald az Urat, mert ő táplál téged a gabona javával.”) nem csak a kivonulási történethez (ld. olvasmány), hanem az evangélium példázatához is kapcsolódik az isteni gondoskodás motívumában: „Boldogok azok a szolgák, akiket uruk megérkezésekor ébren talál. Bizony mondom nektek, felövezi magát, asztalhoz ülteti őket, körüljár és felszolgál nekik”. Hasonlóképp a gondoskodás jelenik meg a *válaszos zsoltárban* is (Zsolt 32,1 és 12.18-19.20 és 22): „az istenfélőkre ügyel az Úr szeme, akik bíznak az ő irgalmában. Megmenti lelküket a haláltól, és táplálja őket éhínség idején”.

2.4. Pedagógiai vonal

2.4.1. Tantörténet

„Ahol a kincsetek, ott a szívetek is.” (Lk 12,34)

A kislány és a festő

Egyszer egy festő festett egy gyönyörű képet, a szobája legszebb részére függesztette, és senkinek nem adta el. Néhány hónap múlva a művész hallott egy kórházban fekvő, nagyon beteg és szomorú kislányról. Úgy döntött, hogy meglátogatja. Elvitte neki a gyönyörű, féltett festményét is.

Amikor megérkezett, szívszorító látvány fogadta: Egy sápadt, beteg kislány az ablakon kitekintve nézte a szemben álló ház ereszen lévő fecskefészket.

A festő halkan megszólalt:

- Szervusz - Mondta, és biztatóan mosolygott.

A kislány visszafeküdt az ágyába és csendben válaszolt:

- Jó napot, ismerem én önt?

- Nem - Válaszolta a festő - Úgy döntöttem elhozom neked az én legszebb festményemet, hátha gyógyulásodra szolgál.

A kislány szomorúan a művészre tekintett.

- Sajnálom, de nekem ez a festmény semmi sem ér. - Mondta, és egy könnycsepp gördült le az arcán.

- No de miért? - Állt döbbenetben a festő.

- Nézzen ki az ablakon uram! Látja ott azt a fecskefészket?

- Igen.

- Nos, - mondta szomorkásan a lány - amikor abból a fészekből a fecskék délre repülnek, az én napom végleg lenyugszik. Akkor én is elmegyek, de nem jövök vissza. Soha... Látja, ezért nem fogadom el az ön féltett kincsét.

- Oh, őszintén sajnálom. - válaszolt az úr - Nos, akkor én mennék is. Remélem, meggyógyul fiatal hölgy. Viszlát.

- Ég önnel. - intett búcsút a soványka kéz.

Az ajtó csikordult, és a festő kilépett. Amíg a hazaútja tartott, a festőt erősen gondolkodtatta, hogy mégis miként lehetne még marasztalni a fecskéket, hiszen ők a kislány életét jelenik. És eszébe jutott egy ötlet, hiszen Ő mégiscsak egy Festő...

Sok hónap telt el azóta, hogy a művész a kislánynál járt. S azóta igazi csoda történt: A fecskék nem repültek ki. Már tavaszodott és a fecskepár még mindig ott volt az eresz alatt. Időközben a lányka meggyógyult, hisz a fecskék tartották benne a lelket. Nemsokára lábra is állt. Az első útja pedig a szemben lévő ház eresze alá vezetett. Amikor odaért egyszerűen nem hitt a szemének: Az ő fecskéi festve voltak csupán. S így a festő mégiscsak megmentette a kislány életét, akinek hitét a festett Fecskék kölcsönözték.

Forrás: <http://www.bacsipisti.eoldal.hu/cikkek/tanulsagos-tortenetek--versek/a-kislany-es-a-festo.html>

Kép: <http://mek.oszk.hu/03400/03408/html/img/brehm-09-007-1.jpg>

A farkas és a rózsza

Hogy került oda, senki sem tudta, de egyszer csak ott volt a tisztáson. Egy gyönyörű virág. Egy fehér rózsza.

A farkas vette észre először. Milyen szép! - gondolta - Milyen kecses! Aztán lassan a többi állat is felfedezte.

- Milyen egyszerű! - mondta a páva - Semmi szín, semmi különlegesség!

- Községes! - rikácsolta az öreg, csúf és kopasz keselyű - Hát hogy néz ez ki?

"Mind ilyenek vagytok." - gondolta a farkas a fák közül - " Nem veszitek észre magatok körül a szépet és a jót. " A társasághoz hamarosan csatlakozott a vaddisznó, a róka és a medve is.

- Ez meg micsoda? - fanyalgott a róka - Semmi keresnivalója nincs itt.

- Csúnya! - rőfögte a vaddisznó - És ráadásul útban van.

A rózsza bánatosan lehajtotta fejét. Szirmai közül, mintha csak egy könnycsepp lenne, egy vízcseppecske hullott a földre. " Hát nem látjátok, hogy fáj neki? " - gondolta a farkas - " Miért kell bántani? "

- Nem szeretem a virágot! - dörögte a medve - Tépjük ki!

Azzal lehajolt, hogy leszakítsa a rózsát, de egy tövis megszúrta az ujját.

- Nézzétek! - bömbölte, és magasba tartotta a mancsát - Megszúrt!

- Szóval még veszélyes is! - jegyezte meg a róka - Ki kell irtani!

A vaddisznó felhorkant, rávetette magát a virágra, és kíméletlenül a földre taposta. A többiek megtapsolták.

A farkas üvölni tudott volna tehetetlen dühében. " Elpusztították, csak azért, mert más volt mint ők!" Megvárta amíg az utolsó állat is távozik a tisztásról, aztán előjött a fák közül. Odament az összetört, meggyalázott virághoz, gyengéden felemelte a földről. Óvatosan a szájába vette, és elügetett vele.

Otthon, az odúja előtt egy kis gödröt kapart a rózsának, és belefektette.

- Isten veled, kis virág! Nem érdemelték meg, hogy nekik nyíljál...

Miközben betemette a sírt, úgy érezte, lelkének egy darabja is ottmaradt a földben, a rózsá mellett.

Másnap reggel, amikor kilépett szerény hajlékából, nem akart hinni a szemének. A fehér rózsá ott pompázott az odúja előtt, szirmai apró gyémántokként csillogtak a harmatcseppek. A farkas csak állt némán, a virágot nézve. Hirtelen furcsa melegséget érzett a szemében : életében először, sírni kezdett.

Forrás: <http://www.bacsipisti.eoldal.hu/cikkek/tanulsagos-tortenetek--versek/a-farkas-es-a-rozsa.html>

Kép: <https://i.pinimg.com/736x/53/42/c9/5342c96775d4ad64b8c38d76a406a305.jpg>

2.4.2. Evangélium témáját feldolgozó versek

Füle Lajos- A sámlí

A sámlí szürkén, személytelenül
kuporgott benn a leghomályosabb
sarokban... ott a fényes bútorok
honában eltűrt senki volt az árva.
A pianínó szinte meg se látta,
az intarziás szekrény gőgösen
illeggett fejen egy hetyke vázát,
kuncogva álltak tarka szőnyegen
a karcsú lábú székek: büszke pávák.
Mikor a szöszke kisfiú belépett,
felé fordultak hívón mosolyogva.
De ő szaladt az elhagyott sarokba,
és átölelte szótalan a sámlit,
kicipelte a szoba közepére,
s hozzásimult, mint hűséges barát...
– És betöltötte lassan a szobát
a kicsinyek különös dicsősége.

Forrás: <https://kereszttyenversek.wordpress.com/>

Wass Albert- Látható az Isten

Fűben, virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban,
kincsben, ahol sötét van,
ahol fény ég,
nincs oly magasság,
nincs oly mélység,
amiben benne nincsen.

Arasznyi életünk alatt
nincs egy csalóka pillanat,
mikor ne lenne látható az Isten.
De jaj annak, ki meglátásra vak,
s szeme elé a fény korlátja nőtt.
Az csak olyankor látja őt,
mikor leszállni fél az álom:
Ítéletes, Zivataros,
villám-világos éjszakákon.

Forrás: <http://www.jezusutjan.eoldal.hu/cikkek/versek.7.html>

2.4.3. Evangéliumhoz kapcsolódó festmény

Henry Wyatt: Virrasztás (Vigilance), 1835

Forrás: <https://www.tate.org.uk/art/artworks/wyatt-vigilance-n00383>

2.4. Kérdések az evangéliumhoz

- Rám mit bízott az Isten? Mi az, amivel felelősséggel tartozom Neki?

3. Oratio – imádság

A szentmise első könyörgése

Mindenható, örök Isten, bizalommal Atyánknak szólítunk téged. Tökéletesítsd szívünkben a fogadott fiúság lelkiületét, hogy a megígért örökséget elnyerjük. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké.

Evangéliumhoz kapcsolódó fohász

Mennyei Atyánk, Jézus nevében kérünk, küldd el Szentlelkedet, hogy a szeretetben mindig virrasztani tudjunk. Ámen.

4. Contemplatio – szemlélődés

Fotó az evangéliumi szakaszhoz

<https://www.istockphoto.com/photos/buried-treasure>

5. Condivisio – megosztás

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

- A szívembe gyűjtött kincsek felett nincs hatalma a világnak, a hétköznapi nehézségeinek.

6. Actio – tettekre váltás

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

- Úgy éljem minden percemet, hogy ha bármikor abba kell hagynom, örömmel és szabadon találkozhasak Jézussal.